

РЖЧЕНИЦА

Около мелницата се завъртѣ весело хоро. Джбакътъ се спрѣ да погледа. Христина играеше лудо, като че ли на шега. После отведнажъ се пустна отъ хорото. Затича се съ подпрѣна на хълбока лѣва ржка, размаха кърпа въ дѣсната и, като спрѣ предъ гайдаря, изкомандува му:

— Ржченица!

Гайдарѣтъ мигомъ я застѣче.

Христина понаведе гиздава главица, трепна съ цѣлата си снага и размаха весело кърпата. Па пристѣпи кротко веднажъ напредъ, веднажъ назадъ, подскокна леко и заигра, сякашъ се слѣ съ неуловимитѣ трептения на чуднитѣ звукове. Хората се натрупаха да гледатъ.

Свирнята бѣ искусна. Подъ прѣститѣ на гайдаря изскачаха весели и безгрижни звукове. Тѣ ту се възвишаваха, ту се снишаваха, ту притреперваха тѣй лудо и игриво, щото човѣку се разиграваха дрехитѣ на гърба. Сърдцето биеше, готово да се понесе като откъснатъ листъ въ вихѣра на тая свирня.

И славниятъ нѣкогашенъ игралецъ Джбакътъ не можа да се стѣрпи. Дѣхътъ му се спрѣ. Сърдцето му приби да изскочи. Гърдитѣ му се завълнуваха до задушване. Лицето му пребледнѣ. Той изскочи срещу Христина и мълчешкомъ, бледъ като платно заигра.

Викъ отъ възхищение се изтрѣгна отъ стотина гърди. Стотина очи заследиха двамата играчи, безъ да мигнатъ.

Джбакътъ сякашъ не стѣпваше на земята. Съ наведена глава, безъ да погледне наоколо, той се носѣше като вихрушка, правѣше неподражаеми движения съ краката.

Следъ малко Христина застана предъ него и му рече:

— Ще те надиграя!

— О, о, да има да вземашъ! — обади се нѣкой.

— Ще го надиграя!

— Може, — рече Джбакътъ, увѣренъ, че тя не може.

— Ще те надиграя, — тупна съ кракъ Христина. Тя бѣ прочута игралица и се надѣваше на себе си.

— Не можешъ, — рече Джбакътъ съ погледъ, който сочеше наивността ѝ.

— О, о, не мога!

— Разбира се, че не можешъ.

— Не мога ли?... Добре!...

Гайдата писна отново. Навалицата притаи дѣхъ.